

Când deschise ochii, Zmeul Zmeilor simți o durere cumplită de cap și de burtă. Asta se întâmpla întotdeauna când mânca prea multe dulciuri! Mai simțea încă ceva, despre care prefera să nu vorbească cu nimeni: regrete! „De ce, de ce oare oi fi mâncat atâtea savarine și amandine?” se jelui el, disperat. Apoi își aduse aminte și de cele douăzeci de macarons, cele trei felii de tort și șapte brișe însirocate. „Iar m-am făcut de râs în toată pădurea cântând serenade în fața Turnului de Gheață! Și ea, ea nici n-a vrut să m-asculte! A trântit obloanele și a dat drumul tare la muzică, să acopere cântarea mea! Vai mie, vai mie! Bine măcar că nu i-am trimis și poezia... Asta ar mai fi lipsit, să rămână o dovadă scrisă a slăbiciunii mele provocate de dulciuri. Poezia... unde-o fi oare poezia?”

Zmeul Zmeilor își pipăi toate buzunarele, dar nici urmă de foaia pe care-și amintea că scrijelise versurile. Se uită în jur, răscoli toată poiana în care adormise, dar nimic. Să fi fost oare o halucinație? Imposibil, absolut imposibil. Foaia cu poezia era pierdută! Dacă ar fi ajuns în mâinile Pupezei cu microfon de la televiziunea din pădure ar fi fost un dezastru nu doar pentru el, dar și pentru întreg neamul zmeiesc. Se cutremură numai când își imagină titlurile știrilor și imaginea poeziei sale rulând pe toate ecranele Măr Verde: aveau

să le vadă toți locuitorii pădurii, de la spiridușii cei neastâmpărați la balaurii blajini cu șapte capete, de la vrăjitoarele care zburau pe cozi de mătură la broscii din lac. Vestea s-ar putea împrăști până dincolo de hotarele pădurii, până la restaurantul Marelui Căpcăun sau chiar până în Polonicia! „Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta“, își jură Zmeul Zmeilor în barbă, acum că furia luase locul durerii de burtă și regretelor. „Zmeii au fost și sunt niște creaturi feroce, care se luptă cu voinici, răpesc prințese și-aruncă buzdușane! Nimeni nu trebuie să știe că uneori merg la cofetărie, mănâncă

prea multe prăjituri și devin sentimentali! Niciodată nu trebuie să se afle că însuși Zmeul Zmeilor suferă din dragoste neîmpărtășită și scrie poezii! Poezii cu rimă!“

Hotărârea era deja luată! Smulse o bucată de scoarță de copac și o înfulecă rapid, să-i țină de foame, căci avea de gând să răscolească întreaga pădure, ba chiar dincolo de hotarele ei, de va fi nevoie, pentru a găsi poezia, cu orice preț. Apoi își azvârli buzduganul pe-un umăr și porni la drum.

Prințesa se opri, cuprinsă de o rea presimțire. Asta nu putea fi Pădurea Fermecată, despre care tocmai citise în cartea cu povești: era un loc neprietenos și-ntunecat, care-i dădea fiori. Pe sub coroanele dese ale arborilor nu pătrundea aproape nicio rază de lumină, iar din tufișuri păreau că o pândesc animale periculoase, de-abia așteptând s-o înhațe. Ar fi luat-o înapoi spre casă, însă în acest codru nu exista vreo potecă și nici nu se zărea vreo ieșire. Isabel își dădu seama cât de neșabuită fusese că se avântase acolo, însă nu mai avea ce face decât să meargă înainte, sperând că pașii o vor purta în cele din urmă către lumină. Și, într-adevăr, nu după mult timp, printre liane încâlcite și arbori cu trunchiuri noduroase, zări o lumină! Câțiva pași mai încolo, în față îi apărură un soi de bucătărie gigantică în aer liber, în fața căreia trona o masă

butucănoasă din lemn, plină cu cratițe și tigăi. Lumina venea de la niște felinare atârinate pe crengile copacilor, în interiorul cărora Isabel zări, plină de uimire, niște creaturi mici și agitate. Ca un fel de... licurici, dar mai ciudați.

Bucătarul trebuia de zor azvârlind cratițele și tigăile pe aragaz și izbind cu cuțitele în tot ce nimerea. Din gură-i ieșeau expresii pe care prințesa noastră nu le mai pomenise niciodată: „busuioc amețitor“, „pe tarhonul și pe rozmarinul meu“, „ceapă gratinată“ și alte blestemății de acest fel.

— Nu vă supărați, începu ea cu o voce timidă, asta este cofetăria din Pădurea Fermecată?

Un hohot de râs cutremură aerul din jur, în timp ce bucătarul azvârli cât colo un polonic uriaș, aplecându-se apoi la înălțimea prințesei, pentru a o studia mai bine.

— Numa' bună pentru o supă, aprecie el cu un glas bolovănos. Doar să găsesc p-aici bobu' ăl' de mazăre...

— Aveți cumva amandine sau tort cu cremă-caramel? întrebă Isabel politicoasă.

Bucătarul izbucni într-un hohot de râs.

— Arată asta cumva a cofetărie?

Tăcu câteva clipe, așteptând ca prințesa să răspundă, dar ea nu mai îndrăzni, căci era limpede acum că nu se afla în locul pe care și-l imaginase.

— În plus, continuă bucatarul, cofetăriile produc și comercializează numai lucruri nesănătoase, adevărate bombe calorice pline de... de...

— De zahăr? se încumetă Isabel să vorbească, dornică să-l ajute.

— Nu mai roști cuvântu' ăsta la mine-n bucătărie! Pe tarhonul și pe rozmarinul meu dacă nu mă enervez doar când îl aud!

— Dumneavoastră sunteți Marele Căpcăun? întrebă prințesa, începând să se dumirească în ce loc îngrozitor nimerise.

— Chiar el! răspunse căpcăunul cu mândrie. Autoru' faimoasei cărți de bucate *Secretele bucătăriei sănătoase, pentru zmei și alte creaturi fioroase*, pe locu-ntâi în topu' vânzărilor din Codru' Întunecat! Aici vin să mănânce toții zmeii-ntorși de la bătălie. Și zău de nu se ling pe degete! Sufleu de Voinic ca al meu nicăieri nu mai găsești!

Prințesa se cutremură auzind astfel de laude și începu să tragă cu coada ochiului în stânga și-n dreapta. Poate dacă s-ar fi strecurat pe sub o masă sau dacă s-ar fi ascuns în spatele cazanului în care bolborosea o fiertură, ar fi izbutit cumva să găsească o cale de scăpare...

— Că veni vorba, iote c-am găsit bobu' ăl de mazăre de-l tot căutam! Demult n-am mai făcut Supă de Prințesă, așa că fii amabilă și-ajută-mă!

Dar până să apuce Isabel să se răsucescă pe călcâie și s-o ia la goană, căpcăunul o și înșfăcă și-o azvârli într-o cămară întunecată și urât mirositoare.

Spiridușul mergea în pas săltat către școală, știind că era în întârziere și nu la orice oră, ci taman la cea de matematică, la care mama sa ținea extrem de mult. Deodată se izbi

— Da, prințesa care o să-mi dea sărutarea! Vezi tu, eu nu-s broscoi obișnuit! Sunt foarte convins că-s, de fapt, un prinț preschimbat de-o vrajă rău-voitoare. Ce vezi tu e numai un înveliș. Sub înfățișarea de creatură din clasa amfibienilor se-ascunde Prințul Leopold! Tot ce-mi lipsește este o prințesă care să mă descopere și să-mi dea o sărutare...

— O sărutare? repetă din nou zmeul, din ce în ce mai uimit.

— O sărutare, ce n-ai înțeles? Broscoi – prințesă – sărutare – prinț. Țsta e circuitul în povești. Tu n-ai citit nicio carte, n-ai fost pe la biblioteca școlii?

Zmeul dădu din cap abătut. Părinții lui preferaseră să-l educe acasă, iar educația lui se concentrase exclusiv pe materii din programa zmeiască, precum aruncatul buzduganului și diverse strategii de răpire a prințeselor. Își aminti de foaia cu versuri scrise sub influența dulce a prăjiturilor:

trebuia neapărat s-o găsească!

— O să te rog frumos să-ți iei tălpășița de-aici, continuă broscoiul, aruncând priviri îngrijorate de jur împrejur. Dacă vine o prințesă și te vede pe-aici se sperie și fuge. Ești un zmeu, iar zmeii răpesc prințese!

— Eu n-am răpit niciuna, se scuză zmeul, și nici n-am de gând. Mie nici nu-mi plac prințesele, sunt prea mofturoase... Mie-mi plac... dragonițele!

Era foarte plăcut să recunoască asta, în sfârșit, în fața cuiva! Se afla departe de casă, pe marginea unui lac necunoscut, așadar secretul lui avea să fie în siguranță.

— N-am văzut niciodată o dragoniță, dar pare a fi ceva fioros, își dădu broscoiul cu părerea. Oricum, te rog să pleci mai repede la treaba ta, vreau ca totul să fie perfect când o trece prințesa pe-aici. Presimt că azi e ziua mea norocoasă! Dacă totul merge bine, diseară s-ar putea să fiu la palat, luând cina cu ea! Vom mânca la lumina lumânărilor și vom bea vin din pocale cu totul și cu totul din aur.

Chiar când termină broscoiul de vorbit, un suspin prelung se auzi din spatele unui nufăr de pe lac. Era atât de trist și de sfâșietor, încât zmeul aproape simți lacrimi în ochi.

— Ah, nu din nou, exclamă broscoiul dându-și ochii peste cap. Bombina, ți-am zis de nu știu câte ori să mă lași în pace. Înțelege și tu că destinul meu nu-i alături de tine!

*De vrei să-mi fii alături
Îți trebui' lungi cosițe,
Obraji fini cu gropițe,
Miros de garofițe
Și mijloc cu centuri!*

*Rochițe de dantelă –
O simplă bagatelă!
Conduri fini auriți
Și nasturi poleiți.
Glasul să-ți fie dulce,
Privirea să-ți arunce
Văpăi de nestemate
Și chiar să știi karate!*

*Însă, dragă broscuță,
Poate că ești drăguță,
Dar nu vei fi vreodată
Prințes-adevărată!*

După ce broscoiul își încheie cântecul, o nouă serie de suspine cutremură lacul și frunzele de nufăr. Zmeul simți că i se rupe inima de mila bieteii Bombina, care evident suferea

de dragoste neîmpărtășită, la fel cum suferea el. Așa că se hotărî s-o ajute, în ciuda faptului că asta însemna o nouă abatere de la misiunea lui urgentă.

— Așa nu mai merge, stăpâne, zise Calul năzdrăvan, fluturându-și coama aurie proaspăt coafată. Dacă e să-ți slujesc de-acum înainte, vreau un contract exclusiv! Nu pot risca să-mi pierd serviciul din pricina capriciilor unei Cosânzene căreia i se năzare că vrea mașină... Trebuie să înțelegeți amândoi că un Făt-Frumos fără Calul său e ca pâinea fără sare, e ca marea fără soare, e ca ciorba fără... în fine, ai prins ideea, stăpâne! Uită-te și tu ce rău ți-a mers fără mine: de-abia te-ai descurcat să conduci blestemata de mașină, ai rămas fără roți, te-ai lăsat capturat de-un căpcăun, ți-ai pierdut curajul! Ce să mai vorbim, cred că e limpede ca lumina zilei: renumele de voinic ți se va duce pe Apa Sâmbetei dacă vei continua în stilul ăsta. Ia zi, ce te făceai dacă nu veneam în zbor să te salvez?

Ținându-se de coama calului, Făt-Frumos dădea abătut din cap, lăsându-se muștrat pe bună dreptate.

— Stăpâne, până una-alta, uită-te-n urechea mea dreaptă, vei găsi acolo un contract cu o clauză de exclusivitate. În urechea stângă se află un stilou proaspăt încărcat cu cerneală.

La primul popas ne oprim să semnezi, că eu altfel mai departe nu zbor!

Pluteau acum deasupra unui lac întins, înconjurat de un stufăriș des. Suprafața lucioasă ca de mătase era brodată cu nuferi rozalii; privind în jos, prințesa Isabel Clementina Hermione a fost încântată să-și vadă culoarea preferată.

— Ce frumooooos! exclamă ea bătând din palme. Chiar aveam nevoie de puțin roz! Hai să facem un popas să ne mai dezmoțim și noi!

Calul cel năzdrăvan atât aștepta, cât despre Făt-Frumos, el nu mai îndrăznea să comenteze, așa că în scurt timp aterizară lin pe iarba moale de la marginea apei. După ce îmbucară câteva brânzoaice furate din camera Marelui Căpcăun, Calul și Făt-Frumos se așezară să dezbată și să semneze contractul, iar prințesa o porni pe malul lacului să admire nuferii care se coloraseră în cele mai frumoase nuanțe de roz și liliachiu.

Aplecându-se să atingă una dintre florile care stăteau să se desfacă, se pomeni cu un broscoi care-i sări în față, cu buzele țuguiate ca pentru a primi o sărutare.

— Bleah, ce-i asta? făcu prințesa dezgustată.

— O, tu, înger radios, declamă broscoiul, dă-mi o sărutare ca să-mi împlinesc destinul de prinț ce mi-a fost furat prin vrăjitorii malefice.

— Ce prinț visezi? Ești doar un broscoi, hai, fă țuști înapoi în lac!

— Nu te lăsa păcălită de înfățișarea mea de creatură vertebrată din clasa amfibienilor. Sub aparența asta de broscoi se ascunde, de fapt, un prinț neasemuit de frumos! Îmi trebuie doar o sărutare de prințesă!

— Nici să nu te gândești! exclamă Isabel. Chiar roz să fi fost, tot nu te-aș fi pupat!

— Îndură-te de mine, nu mă lăsa să sfârșesc aici, în lac, ca un broscoi obișnuit, o imploră el cu lacrimi în ochi.

— Țuști în lac, tu n-ai auzit? Noi doi nu facem parte din aceeași poveste. Eu caut un zmeu.

